

Nr 132.

Av herr **Olofsson** i Digernäs, *angående av vägstämma utsedde lekmäns deltagande i vägstakning.*

Sedan skatt på automobiler och motoreyklar jämte skatt på ringar och bensin pålades respektive bil- och cykelägare, ha väganläggningar och ombyggnad av de gamla vägarna tagit en hastig fart, men frågan är, om detta alltid sker med den hushållning, sparsamhet och omtanke, samt med den hänsyn till de olika intressen, ett vägbyggnadsföretag kan beröra.

Min uppfattning är den, att det slösas allt för mycket med de s. k. bilskatte-medlen och på samma gång med vägkassorna, och detta till stor del beroende på vägkonsulenternas sätt att planlägga och staka vägar. I det vägdistrikt, jag närmast känner, tyckes programmet för en vägstakning vara: Raka linjer med större eller mindre vinklar, utan hänsyn till jordbruket, terrängen eller andra berättigade intressen och allra minst någon hänsyn till kostnaderna. Att så sker måste man tillskriva de förrättningsmän, som syssla med dessa saker.

De äro teoretiskt utbildade, men sakna till synes ofta allt sparsamhetssinne och all kannedom om jordbruket. De taga heller icke hänsyn till de lokala förhållanden, som kunna vara av stor betydelse i fråga om en vägsträckning. Man får ofta se vid omläggning av en allmän väg, hur en svag långsträckt kurva får vika för den raka linjen, som sönderskär den finaste åkerjorden i kilar och remsor, vilket försvårar jordbruket och utan vinst för det allmänna är till stor skada för den enskilde jordägaren.

Den teoretiska kunskapen i all ära, men den bör ej få vara egenmäktig. Vägkonsulenten får t. ex. ett förordnande av Konungens befallningshavande att uppgöra plan och ritningar för ombyggnad av en gammal väg. Konsulenten går de raka linjerna och rentav undviker att följa den gamla vägen. Det nya förslaget blir oerhört dyrbart att följa, men får han K. B. med på förslaget, så blir det svårt nog för vägdistriktet att få någon ändring, förslaget må vara aldrig så opraktiskt.

Sakkunskapen — kan tänka — får det avgörande ordet.

Med dessa förhållanden för ögonen är det min tro, att det vore förståndigt, om en eller två lekmän, utsedda av vägstämman, finge vara med på vägstakningarna ifråga och där göra sin mening gällande.

På grund av det anförda vågar jag vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag i berörda syfte.

Stockholm den 18 januari 1930.

Johan Olofsson.

